

riet, men et Forslag, som han selv kom frem med for Udvalget. Det er ganske naturligt, at Udvalget, da dette Forslag fremkom, tog det op til meget nøje Undersøgelse og lod det gaa ind til Ministeriet for at faa en Forklaring paa, hvorledes det hang sammen. I en Skrivelse, der fulgte med Forslaget, gjorde Møntguardeinen opmærksom paa, at han ikke var blevet raadspurgt. Han har ogsaa været klar over, at der skulde bygges en ny Bygning, men han mente, at det maaske var for tidligt; da Staten imidlertid mente, at den kunde magte dette Arbejde, og at det burde gøres nu, syntes han ogsaa, at han vilde give sit Besyv med i Sagen. Vi var naturligvis spændte paa at faa at vide, hvorfor den Mand ikke var blevet raadspurgt, men de Oplysninger, der fremkom i saa Henseende, fandt vi ganske fyldestgørende. Jeg kunde ikke rigtig forstaa det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, da han sagde, at det var mærkeligt, Møntguardeinen ikke var blevet raadspurgt. Hr. Lemvigh-Müller siger, at han er Fabrikant. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem er Fabrikant i — det vedkommer naturligvis heller ikke mig —, men hvis han ejede en stor Fabrik, hvor han havde sin Kontorchef eet Sted, paa Kontoret, og sin Værkmester et andet Sted, paa Fabrikken, saa vilde han dog ikke, naar der skulde forandres noget paa Fabrikken, gaa til sin Kontorchef og sige: Jeg skal have bygget noget om paa min Fabrik, vil De være saa god at give mig et Overslag over, hvad der skal laves dernede. Eller omvendt, han vilde dog ikke gaa til Værkmesteren, hvis han skulde have forandret noget paa sit Kontor, og sige: Vil De ikke udarbejde et Forslag om, hvorledes det skal ordnes. Den Vej gaar man dog ikke, det maa det ærede Medlem vide, man henvender sig dog dér, hvor man har en Autoritet. Naar man har en Værkmester paa sin Fabrik, en Mand, der fører Tilsyn, og som har Ledelsen dér, gaar man dog til ham og ikke til andre, naar der skal laves noget paa Fabrikken. Det er det, der er sket her. Hvem har med det tekniske Arbejde at gøre i Møntbygningen? Det har Møntmesteren, Møntingeniøren. Og hvad er Møntguardeinens Arbejde? Det er specielt at efterse, at der kommer det Guld og Sølv, der skal, i de Penge, der laves, men han har ikke noget med det tekniske Arbejde at gøre. Efter de Oplysninger, der foreligger for os, maa man anse det for ganske naturligt, at Ministe-

ren gaar til den Mand, som har med det tekniske Arbejde at gøre.

Det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller sagde ogsaa, at den Gang Udvalget krævede Oplysninger om, hvad det vilde koste at faa ombygget Møntbygningen, gik Ministeren til Møntmesteren. Ja, naturligvis gik han til Møntmesteren, hvem skulde han ellers gaa til? Det er ganske naturligt, at han siger til Arkitekten, at han skal henvende sig til Møntmesteren og spørge ham om, hvad der skal til for at faa Bygningen omordnet paa en saadan Maade, at Arbejdet dér kan foregaa under tilfredsstillende Forhold. Der er ikke anden Vej at gaa. Arkitekten har ikke Kendskab til, hvad der skal til til Afhjælpning af Mangleterne ved Bygningen, for Møntfabrikationen kender han jo ikke til. Den eneste Vej er den, som Ministeren er gaaet, nemlig at henvende sig til Møntmesteren og lade ham udtale sig om, hvad der skal laves, og derefter lade Arkitekten give et Overslag over Omkostningerne. Det er det, der er sket her. Vi har altsaa sluttet os dertil, fordi vi har ment, at det var fornuftigt at slutte sig til det Forslag, som er fremkommet fra dem, som bærer Ansvar, fra dem, som har Kendskab dertil og Forstand derpaa. Men naar det saa nævnes, at den nye Møntfabrik vil blive lige saa daarlig som den gamle, og naar det ærede Medlem trævlede den op fra Ende til anden, saa kan det ikke nægtes, at man ryster paa Hovedet og siger: Gud ved, hvor det ærede Medlem har alle de mægtige Kundskaber fra, som han har. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem nogen Tid har set en Møntbygning; men den Mand, som har udkastet disse Planer her, har i hvert Fald rejst i forskellige Lande og set forskellige Møntinstitutioner, og forikkellængere siden end i Sommer, den Gang der fremkom et andet Forslag, blev han sendt ned til den nyeste Møntbygning i Udlandet for nøje at sætte sig ind i, om der skulde være Ting, som maaske burde forandres ved den Plan, vi har fremme nu.

Det har haft den allerstørste Betydning for os igennem de forskellige Aktstykker at se Sagen belyst fra to forskellige Sider — den Gavn har Møntguardeinens Indgriben gjort —, og ved at se den saaledes belyst er vi kommet mere og mere til den Erkendelse, at det er fuldstændig rigtigt, hvad Møntmesteren har stillet op, thi der er ingen Meningsforskel mellem de to Herrer. Der er Enighed om, at der bør ombygges, at Bygningen bør flyttes, og at